

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚA — ECONOMIE POLITICĂ

DIRECTOR: C. G. DISSESCU

PRIM-REDACTOR: V. ATHANASOVICI

REDACTORI: PAUL NEGULESCU, DEM. NEGULESCU, AL. CERBAN, G. MEITANI, G. G. DANIELOPOLU, G. C. CRISTESCU.

ZIARUL APARE
JOIA ȘI DUMINECA

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA STRADA DOAMNEI, 20

REDACTOR-ADMINISTRATOR
B. P. RADULESCU

ABONAMENTELE

se fac pe an și pe jumătate de an
la 1 Ianuarie și 1 Iulie

Dela 1 Iulie până la 1 Sept. ziarul nu apare

GRIGORE G. PĂUCESCU

FONDATOR-PROPRIETAR

Un număr: 50 bani

Un număr vechiu 1 leu

COSTUL ABONAMENTULUI

Pe an, 40 lei; pe jumătate an, 20 lei

Studenții plătesc pe jumătate

Pentru străinătate se adaugă timbrul postal

S U M A R .

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ.— *Inalta Curte de casațiune și justiție, secțiunea I:* Colonel C. Horezeanu și alții cu N. Teodorescu-Horezeanu și alții. — *Observație de d-l D. Alexandresco.*

Curtea de apel din București, secțiunea II: Maria Panaitescu cu firma «Ferrero-Bukarest».

Tribunalul Ilfov, secția de notariat: Moștenitorii defunctului Gr. Păucescu cu Spiru, Haralambie și Foti Nocika și alții.

BIBLIOGRAFIE.

JURISPRUDENȚA ROMANA

INALTA CURTE DE CASAȚIUNE ȘI JUSTIȚIE

SECȚIUNEA I.

Audiența dela 16 Februarie 1909

Președinta d-lui M. Iulian, consilier

Colonel C. Horezeanu și alții cu N. Teodorescu-Horezeanu și alții

TUTELĂ.— CONSILIU DE FAMILIE.— NEREGULARITATE ÎN COMPUNEREA LUI.— LIPSĂ DE NULITATE.— DOL ȘI FRAUDĂ.— NULITATE.

Legea neprescriind nicăiri nulitatea deliberărilor consiliului de familie pentru neregularitate în compunerea lui, aceste deliberări nu pot fi anulate decât în caz de dol sau fraudă.

No. 79. — Respins, ca nefondat, recursul făcut de Colonel C. Horezeanu și alții contra deciziunii Curței de apel din București, secțiunea II, cu No. 140 din 1907, dată în proces cu N. Teodorescu-Horezeanu și alții.

S'au ascultat: d-l avocat I. N. Cezărescu, în desvoltarea motivelor de casare; d-l avocat I. D. Filitti, în combateri; d-l procuror St. Stătescu, în concluziuni.

Curtea, deliberând,

Asupra motivului I de casare:

«Violarea art. 357 și 365 codul civil.

«Curtea admite ca bine dat și deci bine omologat de tribunal un avis al consiliului de familie, semnat de cinci membri, dintre

cari trei au fost înlăturați printr'o hotărâre a tribunalului, pe motiv că consiliul eră rău constituit. Aceasta însă constituie o violare a suscitatelor texte de lege, cari cer ca un consiliu de familie, pentru a se pronunța în mod valabil, trebuie să fie constituit conform art. 357 codul civil, iar deliberările consiliului de familie, pentru a avea ființă, trebuie să fie făcute în prezența a cinci membri cel puțin (art. 365 codul civil).

«Or, trei dintre membrii consiliului fiind înlăturați de tribunal ca neavând dreptul să figureze în consiliu, tribunalul a violat art. 356 și 365 din codul civil când a omologat un avis semnat de acești membri.

«Prin urmare, Curtea cu violarea acestor texte respinge apelul».

Având în vedere deciziunea supusă recursului, prin care Curtea de fond a respins ca nefondat apelul făcut de recurenții de azi, colonel C. Horezeanu, sublocotenentii C. și N. Horezeanu și D. Horezeanu, în contra jurnalului cu No. 2603 din 12 Martie 1907, al tribunalului Ilfov, secțiunea III;

Că, prin acest jurnal, s'a omologat avizul majorității consiliului de familie al interzisului C. Orbescu, autorizând pe curator să vândă cu formele licitațiunii publice, la tribunalul Prahova, averea imobilă a interzisului, anume arătată în acel jurnal;

Considerând că Curtea de fond constată, prin decizia atacată, că la 27 Noembrie 1906, când consiliul de familie a dat avizul omologat prin sus zisul jurnal, se găseă constituit în mod regulat, așa după cum fusese alcătuit mai înainte de tribunal, și că numai posterior aceluși aviz, în urma cererei colonelului Horezeanu, a intervenit sentința cu No. 162 din 1907, prin care tribunalul a dispensat pe d-nii P. P. Orbescu, Gr. Duca și R. Voinescu de a mai figura ca membri în consiliu;

Că, dar, intrucât atunci când consiliul și-a dat avizul în chestiune eră legalmente constituit, bine a judecat Curtea de fond că acel aviz este valabil;

Considerând, pe lângă aceasta, că legea nu prescrie nicăiri nulitatea deliberațiunilor consiliului de familie, pentru iregularitate în compunerea lui;

Că, așa fiind, aceste deliberațiuni nu pot fi anulate decât numai în caz de fraudă sau dol, ceea ce nu s'a prețins în speță;

Că, din contra, se constată că însuș recurrentul, colonel C. Horezeanu, a indicat ca membri ai consiliului de familie, între alții, pe Romulus Voinescu și P. P. Orbescu, cari fiind confirmați de tribunal prin jurnalul No. 6151 din 23 Septembrie 1906, au participat la deliberarea consiliului de familie din 26 Noembrie 1906, în chestiunea vânzării terenurilor de vii, arătate în avizul omologat de tribunal;

Că, astfel fiind, sus arătatul mijloc de casare este neintemeiat;

Asupra motivului II de casare:

«Exces de putere și violarea art. 401.

«Legea cere în mod imperios ca numai atunci să se autorize vânzarea imobilelor minorilor, când e o mare nevoie pentru el sau există un folos învederat; or, Curtea și tribunalul, deși constată că venitul ce ar rezulta din prețul vânzării echivalează cu venitul actual al imobilelor, totuși făcând supoziție de cheltueli imaginare, exploatări de vii și exploatări petrolifere, ajunge prin exces de putere a autoriză vânzarea».

Considerând că chestiunea de a se ști dacă este mare nevoie sau un folos învederat de a vinde averea imobilă a unui minor sau interzis, fiind o constatare cu totul de fapt, scapă controlului acestei Inalte Curți, destul fiind numai ca instanțele de fond să arate elementele cari le-au determinat convingerea;

Considerând că, în speță, tribunalul, prin jurnalul ale cărui motive și le însușește Curtea de fond, prin decizia atacată, întemeindu-se pe împrejurările de fapt anume arătate în acel jurnal, cum și pe actul de expertiză dresat în cauză, constată, în fapt, că este un folos învederat pentru interzis de a se lichida terenurile de vii în chestiune, vânzându-se prin licitațiune publică, decât de a se menține și exploată pe socoteala interzisului;

Considerând că, astfel fiind, și acest motiv de casare este neintemeiat și prin urmare recursul este nefondat. Pentru aceste motive, respinge.

Observație. — Principiul astfel precum îl pune Curtea de casație, prin decizia ce publicăm astăzi, este, după părerea noastră, inadmisibil. În adevăr, este necontestat că actul făcut în puterea unei deliberări *regulată în privința formelor*, nu mai poate fi atacat de nimeni, nici de terții, nici chiar de însuș minorul, căci este de principiu că acesta din urmă nu are acțiune în rescisiune pentru leziune contra actelor făcute de tutorul său, în limitele puterilor sale, cu îndeplinirea tuturor formelor prescrise de lege¹⁾.

În caz însă când *formele substanțiale* n'au fost

1) Vezi tom. II al Coment. noastre, p. 624 (ed. 2-a), și autoritățile citate acolo.

îndeplinite, actul este inexistent, orce parte interesată putând propune inexistența consiliului și, prin urmare, și a actelor făcute în puterea unei deliberări radical nulă sau mai bine zis inexistentă²⁾.

Astfel, vor fi declarate *inexistente*: 1° încheierile consiliului de familie cari n'ar fi fost luate de cinci membri cel puțin (art. 365), sau în cari ar fi figurat un membru ce n'ar fi avut capacitatea legală (art. 383), sau care n'ar fi fost reprezentat în mod regulat (art. 362); 2° încheierile cari ar fi fost luate fără majoritate absolută (art. 366); 3° și în fine, acele cari ar fi fost luate în lipsa unui membru neconvocat și nechemat în mod legal³⁾.

În caz de dol sau fraudă, deliberarea consiliului de familie poate fi anulată, fără a se dovedi nici o leziune din partea minorului, pentru că fraudă viciază toate actele în care ea intervine. *Fraus omnia corrumpit*⁴⁾.

În caz însă când se va constata că lipsește *o formalitate nesubstanțială*, tribunalele pot, după împrejurări, să menție sau să anuleze deliberarea consiliului, după cum vor constata în fapt că interesele minorului au fost sau n'au fost destul de garantate.

Astfel, tribunalele au facultatea de a anulă deliberările consiliului de familie: 1° când s'ar fi chemat, pentru complectarea consiliului, rudele cele mai depărtate în locul celor mai apropiate, afinii în locul rudelor, sau amicii în locul rudelor ori a afinilor (art. 357, 359); 2° când rudele despre tată n'ar fi fost în majoritate, deși formarea acestei majorități eră cu puțință (art. 357); 3° când nu s'ar fi chemat toți frații buni și toți cumnații de surori bune (art. 358); 4° când numărul membrilor cari au luat parte la deliberare eră legal, însă n'a fost fără soț (art. 366); 5° și în fine, când consiliul a fost întrunit la alt loc decât la domiciliul minorului⁵⁾.

Acestea fiind adevăratele principii, admise de doctrină și de jurisprudență, credem că este greșit de a se pune în principiu, așa cum pune Curtea de casație, prin decizia ce publicăm astăzi, că legea nu pronunță nicăiri nulitatea deliberărilor consiliului de familie, pentru neregularitate în compunerea acestui consiliu, afară de cazurile de dol sau fraudă.

D. ALEXANDRESCO

2) Cpr. Laurent, IV, 490, și tom. II al Coment. noastre, *loco supra cit.*

3) Vezi Laurent, IV, 477; Aubry et Rau, I, § 96, p. 620 urm. (ed. 5-a); Demolombe, VII, 332 urm.; Marcadé, II, 202; Valette sur Proudhon, *État des personnes*, II, pag. 328 și *Cours de code civil*, I, pg. 529; T. Iluc, III, 323; Baudry et Chéneaux, *Personnes*, IV, 427; Trib. Gand, *Flandre judiciaire* No. 37 din 1895, p. 580. Vezi și tom. II suscitată al Coment. noastre, p. 621.

4) Cpr. Laurent, IV, 478; Demolombe, VII, 330, și alte autorități citate în t. II menționat al Coment. noastre, p. 621, nota 2.

5) Vezi autorii citați în t. II al Coment. noastre, p. 622, nota 1.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI

SECȚIUNEA II

Audiența dela 23 Februarie 1909

Președința d-lui I. E. Dobrescu, președinte

Maria Panaitescu cu firma «Ferero-Bukarest»

DOTĂ.— FOI DOTALE.— TRANSCRIEREA LOR.— NEOBSERVAREA ACESTOR FORMALITĂȚI.— INVOCAREA LOR.— TERȚII INTERESAȚI.— ART. 708, 712, 722 ȘI 723 PR. CIVILĂ.— ART. 1801 ȘI 1802 C. CIV.

1° Transcripțiunea foilor dotale atât în registrul special de foi dotale, cât și în registrul ordinar de transcripțiuni, atunci când dota constă și din imobile, având de scop de a atribui averii dotale caracterul dotalității, precum și de a face cunoscut terțiilor cari ar contracta cu fostul proprietar, că drepturile lui asupra imobilului au trecut asupra altuia, urmează că lipsa acestor formalități nu poate fi invocată decât de aceia în interesul cărora au fost prescrise, și anume: lipsa transcripțiunii speciale numai de către aceia cari au contractat cu înzestrării, iar lipsa transcripțiunii de drept comun de către aceia cari dețin drepturile lor asupra imobilului dela fostul proprietar.

2° Dispozițiunile codului de procedură civilă, privitoare la transcrierea foilor dotale în registrul ordinar de transcripțiuni, atunci când dota constă și din imobile, nefiind o creațiune a legiuitorului din 1900, ci existând chiar și în dispozițiunile codului de procedură înainte de modificare, urmează că se vor aplica și la actele dotale încheiate înainte de modificarea adusă procedurii civile în 1900.

No. 65.— Maria Panaitescu a făcut apel în contra sentinței tribunalului Ilfov, secț. III, No. 450 din 1908, dată în procesul cu firma «Ferero-Bukarest».

S'au ascultat: d-l avocat Rădulescu, în dezvoltarea motivelor de apel; d-l avocat Dimopol, în combateri.

Curtea,

Supra apelului făcut de Maria Panaitescu în contra sentinței tribunalului Ilfov, secția III, No. 450 din 1908:

Având în vedere că, prin actul autentificat de tribunalul Ilfov, secția de notariat, la No. 614 din 1889 și transcris în registrul special de foi dotale la No. 110 din 1889, dar netranscris în registrul ordinar de transcripțiuni, Manda Ionescu constituie fiicei sale Maria Panaitescu dotă imobilul din București, șoseaua Bonaparte No. 8, azi 14, cu condițiune ca înzestrata să intre în posesia imobilului numai la încetarea din viață a înzestrătoarei;

Că, în urmă, Manda Ionescu, care se găsește de fapt în posesiunea imobilului din șoseaua Bonaparte No. 8, azi 14, constituie, fără știrea și consimțământul fiicei sale, asupra aceluși imobil două ipoteci: una în 1896, în primul rang, în favoarea Creditului urban din București, pentru suma de 12.000 lei; alta, în 1900, în al doilea rang, în favoarea lui Ferruccio Ferero, pentru suma de 46.000 lei, cari au servit la ridicarea de construcțiuni noi pe acel imobil, făcute de Manda Ionescu, creanță cesionată în urmă firmei «Ferero-Bukarest»;

Că acest imobil fiind scos în vânzare prin licitațiune

publică de către Creditul urban, în achitarea creanței sale, s'a adjudecat definitiv asupra creditorului în rangul al II-lea, firma «Ferrero-Bukarest», căreia i s'a liberat ordonanța de adjudecare No. 1135 din 23 Iunie 1901;

Că, în fine, la 7 Martie 1902, Maria Panaitescu intentă acțiune în revendicare în contra adjudecării firmei «Ferrero-Bukarest», spre a fi obligată să-i predea imobilul adjudecat asupra zisei firme în 1901, acțiune respinsă de tribunal, prin sentința apelată;

Având în vedere că, în justificarea pretențiunii sale, apelanta Maria Panaitescu a invocat și prezentat actul dotal, autentificat de tribunalul Ilfov, secția de notariat, la No. 614 din 1 Februarie 1889, vorbit mai sus;

Având în vedere că, în apărarea sa, firma «Ferrero-Bukarest» susține că actul invocat, nefiind transcris în registrul ordinar de transcripțiuni, drepturile rezultând din acel act pentru apelantă, nu-i pot fi opuse intimitei care deține dreptul său asupra imobilului în litigiu dela Manda Ionescu, constituitoarea dotei;

Având în vedere că, din art. 708 și urm. 712, 722 și 723 pr. civilă, combinat cu art. 1801 și 1802 codul civil, rezultă că toate foile dotale, fără deosebire dacă dota constă din mobile sau imobile, trebuiesc transcrise în registrul special de foi dotale al tribunalului domiciliului bărbatului, iar dacă dota cuprinde și imobile, actul va trebui să fie transcris și în registrul ordinar de transcripțiuni al tribunalului situațiunii imobilului, sub pedeapsă de a nu fi oposabil terțiilor persoane;

Că, această îndoită transcripțiune are de scop: prima, de a atribui averii dotale caracterul dotalității, iar secunda de a face cunoscut terțiilor, cari ar trata cu fostul proprietar, că drepturile lui asupra imobilului au trecut asupra altuia;

Că, în fine, aceste transcripțiuni fiind prescrise numai pentru garantarea terțiilor persoane, lipsa lor nu poate fi invocată decât de aceia în interesul cărora au fost prescrise, și anume: lipsa transcripțiunii speciale numai de către cei d'al treilea cari au contractat cu înzestrării, iar lipsa transcripțiunii de drept comun numai de către terții cari dețin drepturile lor asupra imobilului, dela fostul proprietar, constituitorul dotei și cari de lipsa acestei transcripțiuni, se pot prevala, exceptându-se cauzele de fraudă, chiar dacă ar fi avut cunoștința de existența actului dotal;

Având în vedere că transcripția foilor dotale, când dota cuprinde imobile și în registrul de transcripțiuni al tribunalului situațiunii imobilului, nu e o creațiune a legiuitorului din 1900 cum pretinde apelanta; că această transcripțiune era cerută și înaintea revizuirii procedurii civile din 1900, când legiuitorul, menținând principiul transcripțiunii n'a făcut decât să dea o mai bună redacțiune art. 712 pr. civilă și să suprima cerțările pe care tribunalul, după vechiul articol, eră ținut să le facă din oficiu, și aceasta rezultă atât din vechiul text al art. 712, 722 și 723 pr. civ. comb. cu art. 1801 și 1802 c. c. cât și din expunerea de motive în care autorul proiectului de revizuire a procedurii civile spune textual: «iar în art. 712 am suprimat căutările ce se fac azi din oficiu cu ocazia transcrierii actelor dotale, căci n'au decât părțile interesate să-și facă căutările în registre». (ed. of. pag. 40).

Având în vedere că, în fapt, fiind costant că actul dotal invocat de Maria Panaitescu deși cuprinde un imobil, n'a fost transcris în registrul ordinar de transcripțiuni, și că apelanta n'a dovedit, iar prin concluziunile orale

puse înaintea Curței, nici chiar n'a pretins că firma intimată ar fi întrebuințat vre-o viclenie în dobândirea imobilului în litigiu, drepturile rezultând pentru apelantă din actul dotal vorbit mai sus, nu pot fi opuse intimatei, care deține dreptul său asupra aceluși imobil dela înzeștrătoarea Manda Ionescu;

Că, dar, apelul de față găsindu-se nefondat, cată a se respinge.

Pentru aceste motive, redactate de d-l consilier V. Pretorian, în majoritate, respinge apelul.

Semnați: V. Pretorian, M. Gr. Ciocărdia, V. Antinescu,
D. A. Mavrodin.

Opiniune

Având în vedere apelul făcut de Maria Panaitescu, în contra sentinței cu No. 450 din 1908 a tribunalului Ilfov secția III-a, prin care i s'a respins acțiunea care avea de obiect de a fi obligată firma Ferrero Bukarest, să-i delase în proprietate și posesiune imobilul situat în București, șoseaua Bonaparte No. 8, azi No. 14, liber de orice sarcini, pretinzând că acest imobil este averea sa dotală;

Având în vedere că soluția acestui apel depinde de cesiunea de a se ști dacă foile dotale coprinzătoare de imobile, sub imperiul procedurii civile vechi, trebuie să fie transcrise, față de tertii, atât în registrul special de publicitate prevăzut de art. 708 cât și în registrul de mutațiuni prevăzut de art. 722 procedura civilă veche;

Având în vedere că foaia de zestre a intimatei a luat naștere sub vechea procedură civilă;

Având în vedere că din art. 708, 712 și 720 pr. civilă veche, rezultă că legiuitorul pentru publicitatea foilor dotale față de tertii, a prescris ca ele să fie transcrise numai în registrul special la greua fiecărui tribunal de județ fără să dispună ca ele să fie transcrise și în registrul situațiunii imobilului și dovada hotărâtoare despre aceasta este însăși legea cea nouă de procedură civilă, care a modificat art. 712 din vechea procedură în sensul că dacă dota coprinde nemișcătoare se va transcrie și la tribunalul locului unde ele sunt așezate, iar la art. 718 și 720 din vechea procedură a adăugat ultimele aliniate tot în sensul de a fi transcrise și la tribunalul situațiunii imobilului, ceea ce ar fi fost inutil dacă această obligațiune ar fi fost impusă și de pr. veche, mai cu seamă că în procedura nouă există art. 722 care se află în procedura veche, și nu este admis de legiuitorul procedurii noi să fi făcut această modificare de prisos dacă și în legea veche de procedură ar fi existat obligațiunea ca foile zestrile coprinzătoare de imobile să fie transcrise în registru situațiunii bunului nemișcător.

Pentru aceste motive, suntem de părere a se admite apelul.

Semnat, I. E. Dobrescu.

TRIBUNALUL ILFOV, SECȚIA DE NOTARIAT

Audiența dela 13 Noembrie 1908

Președinta d-lui M. Pherekyde, judecător de ședință

Moștenitorii defunctului Gr. Păucescu cu Spiru, Haralambie și Foti Nocika și alții

TABLOU DE DISTRIBUȚIE. — CONTESTAȚIUNE. — VALIDITATEA TITLURILOR. — SECUESTRI JUDICIARI. — CITAREA LOR ÎN CAUZĂ. — ART. 461 ȘI 462 DIN PR. CIVILĂ. — ANTIMOMIE APARENTĂ ÎNTRE ACESTE TEXTE.

PARTAGIU. — NEEFECTUAREA LUI DEFINITIVĂ. — ÎMPĂRȚIREA VENITURILOR UNUI FOND ÎNTRE PĂRȚI. — ART. 696 ALIN. II PR. CIVILĂ.

1° Cu ocaziunea contestațiunii la un tablou de distribuire se poate discuta validitatea și seriozitatea titlurilor față de tertii cari n'au figurat la obținerea acelei hotărâri, întrucât aceste titluri sunt *res inter alios* și întrucât neexistând în legislațiunea noastră tertă opozițiune, contestațiunea asupra colocațiunii deschide singură instanța în care părțile se întâlnesc și unde are să se aprecieze forța probantă față de tertii a titlurilor ce se produc.

2° Sequeștrii judiciari deși sunt numai debitorii pur și simpli ai averei pusă sub sequestru, însă puterea lor de administrațiune este atât de largă în cât citarea lor în instanță este imperios cerută pentru aprecierea seriozității titlului, în contra debitorilor puși sub sequestru.

3° Antinomia dintre art. 461 și 462 pr. civilă, primul prevăzând obligațiunea pentru judecător de a conexa popririle, și al doilea articol prevăzând facultatea pentru un nou creditor de a interveni printr'o simplă cerere până ce nu s'a dat o sentință definitivă asupra validărei, este numai aparentă, de oarece art. 462 este singurul care fixează concursul creditorilor, respingând numai pe acei cari fac o simplă cerere, adică înființează o poprire, după ce s'a obținut de un alt creditor o hotărâre definitivă de validare, pe când art. 461 nu prevede decât modul după care se vor judeca popririle pentru înlesnirea și a judecăței și a tertiiului poprit.

4° Dispozițiunile art. 696 alin. II pr. civilă, potrivit cărora părțile vor putea, înainte de vânzarea fondului, să-și împartă veniturile între ele, nu-și pot avea aplicarea decât atunci când porțiunea fiecăruia este stabilită judecătorește, adică nu prin considerante la validări de popriri, ci prin dispozițiune la hotărâri de partagiu.

No. 285. — S'au ascultat: d-l avocat Burdeanu, din partea moștenitorilor Păucescu; d-l avocat Em. Pantazi, pentru Spiru Nocika, Ecaterina Nocika și Haralambie Nocika; d-l avocat C. Spanopol, din partea intervenientului Al. Zăgănescu; d-l avocat I. Nicolescu, pentru creditorii D. Zamfirescu, Ionescu și Ozorovici; d-l avocat G. Bădescu, din partea creditorului Gr. Urlățeanu; d-l avocat Mircea Poenaru-Bordea, care a ocupat fotoliul Ministerului public; în concluziuni.

Tribunalul,

Asupra contestațiilor de față:

Având în vedere că, înainte d'a intra în fond, s'a ridicat de d-l I. Nicolescu un fine de neprimire și anume că nu este admisibilă pe această cale, decât discuțiunea asupra validității titlului, natura și quantumul creanței; că astfel nu se poate discuta modul cum procedura a fost indeplinită cu ocaziunea validării diferitelor popriri și în special nu se poate invoca lipsa citațiunii a sechestrilor judiciari, la validare pentru a conchide la caducitatea hotărîrilor astfel obținute.

Asupra finelui de neprimire:

Având în vedere că, cu ocaziunea contestațiunii la un tablou de distribuire se pot discuta validitatea și seriozitatea titlurilor față de terții cari n'au figurat la obținerea acelei hotărîri, întrucât aceste titluri sunt *res inter alios* și întrucât, neexistând în legislațiunea noastră terță opozițiune, contestațiunea asupra cologațiunii deschide singură instanța în care părțile se întâlnesc; că mai departe, în acea instanță, nu se anulează titlurile ci numai se apreciază forța lor probantă față de terții;

Că, mai departe, cu toate că sequestru judiciar nu este debitorul pur și simplu al averii pusă sub sequestru, însă puterea lui de administrațiune, este așa de largă, încât citarea sa în instanță este imperios cerută, pentru aprecierea seriozității titlului, în contra debitorilor puși sub sequestru;

Că, în speță, fiind vorba de modul cum au fost validate diferitele popriri, discuția a atins două chestiuni; prima dacă este bine făcută poprirea numai în mâna directorului Casei de depuneri unde se află depuse sumele de către sequestrii judiciari, și a 2-a, dacă urmă pe lângă debitori, a se cită și sequestrii la instanță de validare;

Considerând că poprirea în mâna directorului Casei de depuneri, cu toate că nu este făcută decât în mâna deponitarului, deținătorului averii, iar nu în mâna deponitarului debitorilor, este însă poprirea făcută direct în mâna deținătorului actual al bunului, sub orice titlu dețin acest bun și că executarea cerută în mâna deținătorului actual, fiind o asigurare imediată, poprirea este bine făcută;

Considerând însă, că lipsa d'a cită sequestrii judiciari la instanță de validare a titlurilor în baza cărora s'a făcut poprirea, mai ales atunci când existența sechestrilor judiciari, este de notorietate publică, cum este în afacerea Zappa, lasă în aprecierea Tribunalului seriozitatea titlurilor astfel obținute;

Că, deci, finele de neprimire cată a fi respins și cată a se examina diferitele contestațiuni.

În ce privește colocarea lui Foti Spiru și II. Nocika.

Considerând că pensiunea alimentară nu constituie o creanță privilegiată, că însă motive de umanitate și de echitate militează în favoarea unor debitori, cari până la realizarea unei averi însemnate, ar vedea susținându-se mai bine procesele pendinte decât existența lor; că chiar

printr'o justă apreciere, părțile prezinte în instanță, nu se opun la liberarea acestor sume, cu care sunt cologați în tablou, Foti Spiru și Haralamb Nocika; că urmează dar, ca această creanță să fie trecută în tablou în primul rang.

În ce privește creditorii Ozorovici și Ionescu.

Având în vedere că contestatorii moștenitori defunctului Păucescu, au cerut a fi trecuți în tablou înaintea lui Ozorovici și Ionescu, întru cât acești creditorii, nu au validat titlul lor, decât după ce contestatorul obținuse validarea definitivă a titlului său;

Că, mai departe, creanța validată ar fi isbită de nulitate și nu ar fi serioasă fără d'a preciza și d'a explica acele motive, insistând mai ales asupra transportului judiciar asupra sumei poprite, ce ar rezultă în favoarea sa din obținerea deciziunii No. 252 din 1907, a Curței de apel din București secțiunea III;

Având în vedere că Ozorovici a făcut poprire la 1901 și 1903 și validată la tribunalul de notariat la 31 Ianuarie 1908, iar moștenitorii Păucescu au făcut poprire la 24 Martie și 6 Aprilie 1907, validată definitiv la 13 Octombrie 1907;

Considerând că primul motiv pune în discuțiunea tribunalului importanta și controversata chestiune d'a preciza și limita drepturile creditorilor popritori când se găsesc în concurs;

Că două sunt soluțiunile ce se pot astăzi susține, după modificarea codului de procedură civilă din 1900 și după explicațiunile date în Parlament cu ocazia votării legii, adică excluzându-se acordarea unui privilegiu pentru primul creditor și excluzându-se concursul creditorilor până la liberarea sumei, se poate susține numai că concursul creditorilor se va face înainte d'a interveni o validare definitivă, sau pe baza proceselor-verbale de poprire sau pe baza validării titlurilor, indiferent de gradul instanței, făcându-se cologațiune condițională când validarea nu este definitivă;

Considerând că dificultatea chestiunii rezidă în antinomia dintre art. 461 și 462 pr. civilă, primul articol prevăzând obligațiunea pentru judecător d'a conexa popriri și al doilea articol prevăzând facultatea pentru un nou creditor d'a interveni prin o simplă cerere, până ce nu s'a dat o sentință definitivă asupra validării;

Că, într'adevăr, indiferent de titlul pe baza căruia s'a făcut poprirea, indiferent de caracterul procesului-verbal de poprire, fie el considerat întotdeauna ca simplu act de conservare, fie el considerat după unii câteodată ca o executare conservare, hotărît este că nu poate fi vorba de conexare între creditorul care a cerut validarea și creditorul care n'a cerut-o; că astfel, conexarea nu se aplică la toate popriri în ființă, ci numai la acelea cari sunt în măsură de a fi validate;

Că, pedeałtăparte, intervențiunea prevăzută în art. 462 trebuie să fie posibilă și după hotărîrea de validare asu-

pra popririlor conexe, fiindcă nu se poate interveni direct la instanța de apel, conform art. 248 alin. II civilă, astfel că primul articol pare a zice că numai popririle validate pot intra în concurs, pe când articolul următor pare a zice că toate popririle vor intra în concurs, chiar popririle neconexate, adică chiar popririle intervenite după validarea la prima instanță, și deci fiind aceeași rațiune, chiar popririle pentru cari nu s'a cerut sau încă nu se putea cere validarea, lipsind titlul de fond;

Că, prin urmare, art. 462 acordând un drept creditorului popritor, chiar atunci când conexarea este imposibilă, pare a contrazice art. 461;

Considerând că singurul mijloc d'a rezolva o antinomie între două texte de lege, este ori de-a arăta că antinomia nu este decât aparentă și că textele în fond se pot concilia, ori că cele două texte de lege au prevăzut două situațiuni juridice deosebite;

Considerând, într'adevăr, că dacă am interpreta intervențiunea de care vorbește art. 462 în sensul strict al cuvântului, am acorda numai popririi validate puterea d'a intra în concurs cu celelalte popriri, și am ajunge la protecțiunea legii nu pentru creditorul care a poprit cel dintâiu, ci pentru creditorul care a avut șansa d'a obține o hotărîre cu o zi mai înainte și care astfel a putut obține mai înainte validarea;

Că, însă, expresiunea «a interveni» este luată în art. 462 în sensul obișnuit al cuvântului și a interveni în judecata de poprire printr'o simplă cerere, însemnează în a cere o validare de poprire la instanța deschisă sau chiar la orice altă instanță, ci d'a se opune la transportul judiciar rezultând din validarea definitivă, printr'o simplă cerere de poprire, adică prin înființarea procesului-verbal de poprire;

Că, deci, pare mai juridic a susține că art. 461 nu prevede decât modul cum se vor judeca popririle pentru înlesnirea și a judecăței și a tertului poprit în majoritatea cazurilor, fiindcă dacă tertul poprit nu se prezintă sau tace, este cu neputință creditorilor celorlalți de a cunoaște toate popririle făcute în mâna lui la toate instanțele din țară; iar art. 462 este singurul care fixează concursul creditorilor, respingând numai pe acei cari fac o simplă cerere, adică înființează o poprire, după ce s'a obținut de un alt creditor o hotărîre definitivă de validare;

Că, soluțiunea aceasta se întărește și prin considerațiuni de interes general, căci este singura care permite unui creditor diligent d'a asigura creanța sa;

Că, într'adevăr, ordonanța de poprire este executorie prin ea însăși și precauțiunea luată ar fi cu totul platonică, dacă până la deținerea titlului care permite validarea ar interveni o poprire pe baza unui titlu executoriu, care ar duce mult mai repede la validarea definitivă, făcând astfel o deosebire injustă între doi creditori tot atât de diligenți, și având în fond creanțe de o egală valoare;

Că efectul popririi este imediat și același în toate cazurile, și nu încetează decât dacă se invalidează sau se anulează poprirea;

Că modul acesta de a vedea nu este contrazis prin faptul că permite unui creditor pe un timp îndelungat printr'o creanță minimă o avere însemnată, nici prin faptul că permite unui creditor fictiv de a reduce prin concursul său o creanță reală, căci atât debitorul cât și creditorii, au căile lor de apărare: contestația la procesul-verbal de poprire și acțiunea principală pentru anularea popririi;

Că, în definitiv între două soluțiuni, una fără text categoric, decretează decăderi și alta care prin însuflețirea textelor ajunge la principii generale, trebuie preferată soluțiunea cea mai largă, care lasă liber joc exercitării tuturor drepturilor;

Că astfel acest mijloc de contestațiuni nu este fondat;

Având însă în vedere ca creanța lui I. Ozorovici și G. Ionescu, este un act de ipotecă făcut în anul 1896, atunci când se discuta nu numai numărul moștenitorilor, dar nu se știa cui va reveni averea, că prin acel act, se împrumuta de Ozorovici și Ionescu, unor moștenitori în proces, 22.000 lei cu procente de 18% pentru a suporta cheltuelile de trimitere în posesie cum zice actul, precum și patrimoniul familiei;

Având în vedere că prin contestațiunea scrisă, făcută de H. Nocika s'a atacat acel titlu ca fiind nul, pe când în instanță părțile au ajuns la o transacțiune de oportunitate, Ozorovici și Ionescu, renunțând în favoarea lui Spiru, Foti și H. Nocika la 10% din sumele colocate, iar Spiru etc. au acceptat această gratificațiune, făcând însă rezervă formală pentru anularea titlului;

Că, mai departe, creditorii Ionescu și Ozorovici așteaptă opt ani, dela 1901—1908, fără de a valida poprirea făcută, crezându-se probabil asigurați cu dreptul de ipotecă și nu validează poprirea decât în 1908, după ce moștenitorii Păucescu obținuse o hotărîre definitivă;

Că toate aceste împrejurări arată că această creanță, nu este decât o creanță fictivă a unei sume exagerate și imaginare și că simulațiunea din act dovedindu-se prin concluziunile chiar în ședință ale părților, această creanță neserioasă nu poate împiedica colocarea titlului moștenitorilor Păucescu.

În ce privește pe creditorii D. Zamfirescu, Alexandrina și Ecaterina Urlățeanu:

Având în vedere că titlurile acestor creditori sunt obținute fără citarea sequestrilor judiciari, la instanța de validare, astfel că o suspiciune de neseriozitate planează asupra titlurilor astfel obținute și cu drept cuvânt tertii cari au luat toate precauțiunile la judecata lor, nu pot intra în concurs cu creditorii care se judecă fără știrea sequestrilor;

Considerând că obiecțiunea acestor creditori, că în anul 1905, când s'au validat popririle lor, numai existau sequ-

estri, misiunea lor nemai având rațiunea de a fi, acea obiecțiune nu este fondată fiindcă în anul 1905, după cum se constată din considerantele deciziunii cu No. 221 a Curței de apel secț. II București, s'au numit, într'adevăr, aceleași persoane ca sequeștri asupra averii Zappa, din pricina procesului cu Olimpicile, dar nu se desființase sequestrul înființat cu ocaziunea procesului dintre moștenitori, pentru eșirea din indiviziune, că ceva mai mult, până astăzi acel sequestru nu este revocat;

Că, prin urmare, toți acei creditori cată a fi înlăturați din acest tablou.

În ce privește contestațiunea lui Al. Zăgănescu:

Având în vedere că acest creditor, nu produce niciun titlu, ci numai o rezoluțiune pusă pe cererea d'a se efectua poprirea, că nici măcar procesul-verbal de poprire nu se produce, că astfel acest creditor cată a fi înlăturat.

În ce privește chestiunea pusă din oficiu de tribunal:

Având în vedere că contestatorii au ezitat a pune chestiunea primordială ce rezultă din proces, că, pentru o mai bună administrare a justiției tribunalul s'a simțit dator a o pune în discuțiunea părților prin jurnalul No. 7651 din 1908, care este astfel conceput:

«Având în vedere că cu ocaziunea contestațiunii la tabloul de distribuție, se poate discuta valabilitatea titlurilor produse pentru colocațiune»;

«Că, în speță, fiind vorba de sume poprite, nu în mâna debitorului, ci în mâna Casei de depuneri, care nu este depozitarul debitorului, ci depozitarul sequestrului judiciar, adică a deținătorului averii»;

«Că oricare ar fi soluțiunea admisă, asupra valabilității diferitelor popriri, urmează a se discuta, dacă se poate libera vreo sumă de bani, averea fiind încă în stare de indiviziune»;

«Că, astfel, urmează a se formula de tribunal această chestiune și a se repune din oficiu în discuția părților».

Având în vedere că singura obiecțiune juridică care s'a ridicat în potriva acestei chestiuni este că, nefiind pusă de nici o persoană interesată în cauză adică nici de contestatorii de azi, nici de debitori, nici de sequeștri judicari nu poate face obiectul desbaterilor;

Având însă în vedere că fiind minori în cauză, concluziunile Ministerului public, care a cerut tribunalului a se cerceta actele de eșire din indiviziune pe baza cărora se liberează astăzi o parte codevălmașă din avere;

Considerând că, pentru a se face această dovadă nu s'a produs decât un considerent din deciziunea No. 252 din 1907 a Curței de apel secția III București, care poartă asupra unui arbore genealogic și a unei porțiuni de a noua parte ce s'ar cuveni în toate ipotezele moștenitorilor Nocika, deciziune dată, nu cu ocaziunea unui partagiu, ci pur și simplu a unei validări de poprire, unde ceilalți moștenitori nu erau nici citați, nici interesați; că, astfel, tribunalul pentru a întocmi tabloul de distribuțiune a unei porțiuni de venit al moștenitorilor averii Zappa, urmează a se convinge, în prealabil, de numărul moștenitorilor și de porțiunea fiecăruia, fiindcă în instanța de astăzi, există fireasca incertitudinea și

asupra persoanelor moștenitoare și asupra cotei cuvenită fiecăruia;

Considerând, intradevăr, că potrivit art. 696 al. 2 pr. civilă, care s'a invocat de contestator, părțile vor putea înainte de vânzarea fondului, împărți veniturile între ele; că, însă, acest text de lege nu permite această operațiune, decât atunci când porțiunea fiecăruia este stabilită judecătorește, adică nu prin considerente la validări de popriri, ci prin dispozitive la hotărâri de partajiu;

Că, în speță, neștiindu-se preluările de bani deja efectuate de unii moștenitori, chiar din venit, și nefiind exclusă ipoteza că acele preluări ar fi putut îngloba, pe lângă totalitatea porțiunii din venit și o porțiune din fond, liberându-se azi sume necuvenite, s'ar expune minoră Areti Nocika la revendicarea acelor sume din partea celorlalți moștenitori;

Că, astfel, urmează a se procede în această afacere precum se procedează în celelalte și a subordona tabloul de distribuțiune partajelor cel puțin provizionale, întocmite la secțiunile de fond;

Că, deci liberarea banilor nu se poate efectua, decât după prezentarea hotărârilor de eșire din indiviziune și a actului de partagiu.

În ce privește declarațiunile făcute de Ozorovici și Ionescu:

Având în vedere declarațiunile făcute în instanță și de cari tribunalul a luat act la timpul cuvenit;

Considerând că, acele declarațiuni, constituind o cesiune de drepturi, sunt supuse la taxele prevăzute de legea timbrului, și ar fi a se frustra fiscal, dacă s'ar da curs acelor cesiuni prin hotărârea de față; că de altminterlea, aceste declarațiuni devin fără interes, intrucât acestor creditori după noua colocare nu le revine nici o sumă de bani;

Considerând, în sfârșit, că pentru toate aceste considerațiuni, cată a se admite în parte contestațiunea moștenitorilor Păucescu și a se respinge toate celelalte contestațiuni, că tabloul din 23 Februarie 1908 cată a fi reformat, trecându-se în tablou, în primul rang pensiunea alimentară acordată d-lor Spiru, Foti și Haralamb Nocika, atribuindu-se restul sumei moștenitorilor Păucescu.

Pentru aceste motive, admite contestația moștenitorilor defunctului Gr. Păucescu, respinge celelalte contestații.

Semnați: Gr. Pherekyde, N. Petrescu-Comnen.

BIBLIOGRAFIE

Étude sur la condition des Israélites en Roumanie, par N. Petresco-Comnène. Paris, Pédone, 1909, 4e mille.

Sunt rare chestiunile juridico-sociale cari să fi făcută să curgă atâta cerneală ca chestiunea *evreilor din țara românească*. Rare sunt și lucrările cari să fi tratat, după cum spunea unul dintre cei mai de aproape cunoscători

ai acestei chestiuni; d-l Ion Lahovary, «cu o mai multă nepărtinire și spirit științific» această chestiune, ca lucrarea de față.

Această lucrare, a cărei primă edițiune a apărut în 1905, a avut rara fericire de a vedea epuizându-se în mai puțin de trei ani două alte edițiuni. Publicată sub auspiciile Clubului balcanic din Londra, ea a făcut obiectul unor discuțiuni dintre cele mai aprige atât prin presă cât și prin diferite studii¹⁾ și conferințe²⁾.

Autorul, într'un stil elegant, de o mare claritate, servindu-se de cele mai noi date, de un număr considerabil de lucrări și documente, dovedește în prima parte a lucrării sale cu argumente irefutabile, că imensa majoritate a Israelitilor aflați azi în România, sunt veniți între anii 1800 și 1850 din țări străine, și ca atare națiunii române nu i se poate aduce nici o învinuire dacă nu pot fi considerați altfel decât ca străinii. Motivele ce după autor, au determinat pe acești Israeliti să-și părăsească țările de origină sunt mai ales: 1° măsurile vexatorii luate în contra lor de acele state la acea epocă; 2° introducerea serviciului militar obligator în acele țări; 3° lipsa de un *tiers état* în țările românești; 4° toleranța religioasă din aceste țări; 5° lipsa sistemului serviciului militar obligatoriu.

În partea doua, autorul examinează drepturile statului asupra populațiunii și teritoriului său, demonstrând cu argumente trase din cele mai serioase lucrări de drept public și drept internațional, că un stat nu este suveran decât atunci când, pe lângă alte drepturi, mai are și pe acela de a recunoaște de membri ai săi pe aceia ce crede el de cuviință și de a dispune de teritoriul său iarăși în mod independent de orice forță exterioară coercitivă.

Făcând aplicațiunea acestor principii, autorul arată că nu pot fi considerate decât ca niște adevărate atentate la suveranitatea țării noastre, intervențiunile puterilor străine menite să ne îndatoreze să recunoaștem de ai noștri un popor ce în mijlocul nostru continuă să formeze națiune a parte.

Este interesant studiul psihologic al țaranului român și acela al Israelitului, arătând cât de deosebiți sunt acești protagoniști, care este superioritatea străinului asupra Românului și care este datoria statului în aceste condițiuni.

Trecând apoi la condițiunea juridică a Israelitilor, D. Comnen susține că ei sunt într'adevăr niște *heimathlosen*, streini pretutindeni, ce și-au pierdut naționalitatea lor de origină și nu au câștigat alta nouă, naturalizațiunea neputând fi nici prezumată, nici câștigată printr'un act unilateral, nici obținută prin prescripțiune. Examinează apoi condițiunea lor creată de diferite pravile, legi și regula-

1) Cof. de la soufrance des juifs en Orient. Thèse refusée par la Faculté de Paris, 1907. *Traité de droit international public*, de Bonfils, ultima edițiune, etc. D. Alexandresco, *Traité de drept civil*, t. I. ed. II.

2) La societatea de sociologie din Paris, societatea de științe sociale din Haga, Balcanic Club din Londra, etc.

mente din timpurile cele mai vechi până în zilele noastre, dând o deosebită dezvoltare chestiunilor relative la aplicațiunea art. 7 § V din constituție.

În capitolul V, întrebându-se dacă ar fi prudent a li se acordă naturalizarea în masă, răspunde categoric nu. Nu, fiindcă sunt prea mulți, peste 500.000 pentru o populațiune de 6.000.000 locuitori, adică aproape 50°/₁₀₀, atunci când Germania nu posedă decât 11°/₁₀₀, Franța 1,4^o/₁₀₀, Anglia 2,4^o/₁₀₀, etc. Nu, fiindcă cu natura lor, exclusivismul lor, solidaritatea ce-i unește, ar înlătură cu desăvârșire pe români din toate funcțiunile statului, din toate carierele liberale, după cum statisticele dovedesc că au făcut'o în Bucovina.

Autorul dovedește că chestiunea israelită în România nu este o chestiune religioasă, ci o mare chestiune socială, o chestiune care pune în joc existența noastră ca națiune chiar. Românul este primitor, îngăduitor și este de datoria Israelitilor să caute a se asimila.

Ca mijloace de asimilare, autorul preconizează: 1° Distribuțiunea gratuită a instrucțiunii elementare tuturor locuitorilor țării fără distincțiune de naționalitate; 2° Organizarea unor conferințe făcute de chiar rabinii și cantorii lor, precum și publicațiunea unui număr considerabil de broșuri redactate în românește, nemțește și jargon în scop: a) de a determina o bună parte din ei să emigreze în Quensland și Argentina unde sunt primiți cu brațele deschise, unde lipsește tocmai acea clasă mijlocie ce pare că este chemată să îplinească rasa fiilor lui Israel și unde li se acordă niște avantajii considerabile; b) de a-i determina să înceteze de a forma națiune a parte, să se lepede de acel exclusivism ce este una dintre marile cusururi ale acestei rase, să se contopească cu Românii după cum altă dată Armenii'au făcut'o și urmând pilda coreligionarilor lor din Anglia, Franța, Germania să înceteze de a mai fi Israeliti israelizanți.

Lucrarea este însoțită de numeroase fac-simile, tabele statistice, hărți, etc.

Rezultatul publicării acestei lucrări a fost, că mulți diplomați, politicieni, oameni influenți din Apus cari socoteau că «friptura de predilecțiune a Românilor este carnea de israelit», după cum spunea Bernard Lazare, și-au schimbat cu desăvârșire părerea, mai ales în Olanda, unde dacă vreodată această chestiune va mai face obiectul vreunei conferințe diplomatice, opiniunea publică este cu desăvârșire favorabilă punctului de vedere românesc. (Lucrarea este închinată M. S. Reginei Olandei care a conferit autorului insemnele ordinului «Coroana de Stejar» în gradul de ofițer).

Iată în câteva cuvinte cuprinsul acestei interesante lucrări, datorită unui tânăr și distins magistrat al tribunalului de Ilfov, care cu o măiestrie deosebită a știut să înfățișeze într'un stil atrăgător una din cele mai vitale chestiuni pentru România și una din puținele chestiuni cunoscute în străinătate.

DEMETRU NEGULESCU